

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-489/20-1

Zaak C-489/20

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

2 oktober 2020

Verwijzende rechter:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litouwen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

30 september 2020

Appellant:

UB

Verweerder:

Kauno teritorinė muitinė

Bestuursrechtelijke procedure [*omissis*]

LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS

(hoogste bestuursrechter, Litouwen)

BESLISSING

30 september 2020

[*omissis*]

Een kamer van de Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas [*omissis*] [namen van de rechters] heeft zich ter zitting in het kader van de schriftelijke beroepsprocedure gebogen over de bestuursrechtelijke zaak betreffende het hoger beroep van appellant, UB, tegen het vonnis van de Vilniaus apygardos administracinis teismas (bestuursrechter in eerste aanleg Vilnius, Litouwen) van

30 oktober 2018 in de bestuursrechtelijke zaak betreffende het beroep tot nietigverklaring van bepaalde besluiten, dat door appellant, UB, is ingesteld tegen verweerder, de Kauno teritorinė muitinė (douanekantoor Kaunas) [belanghebbende derde: Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (douanediens van het ministerie van Financiën van de Republiek Litouwen)].

De kamer

heeft het volgende vastgesteld:

I.

1. In de onderhavige zaak gaat het om een belastinggeschil tussen appellant, UB (hierna: „appellant”), en verweerder, de Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (douanediens van het ministerie van Financiën van de Republiek Litouwen; hierna: „douanediens”)*, met betrekking tot besluit nr. 8PM190020 van het douanekantoor Kaunas van 21 maart 2018 betreffende de berekening van de belastingverplichting jegens de douane (hierna: „bestreden besluit”), waarbij werd vastgesteld dat appellant accijnzen en belasting over de toegevoegde waarde (btw) bij invoer alsmede verdragingsrente over deze belastingen moest betalen.

Toepasselijke bepalingen van Unierecht

2. Artikel 79 („Ontstaan van douaneschuld door niet-naleving”) van verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie (hierna: „douanewetboek van de Unie”) bepaalt onder meer in lid 1, onder a), dat „[t]en aanzien van aan invoerrechten onderworpen goederen [...] een douaneschuld bij invoer [ontstaat] door niet-naleving van [...] een van de bij de douanewetgeving vastgestelde verplichtingen betreffende het binnenbrengen van niet-Uniegoederen in het douanegebied van de Unie [...]”
3. Artikel 124 („Tenietgaan”) van het douanewetboek van de Unie bepaalt in lid 1, onder e), dat „een douaneschuld bij invoer of uitvoer teniet[gaat] op een van de volgende wijzen: [...] indien goederen waarvoor invoer- of uitvoerrechten verschuldigd zijn, in beslag worden genomen en tegelijkertijd of naderhand worden verbeurdverklaard [...]”.

* Opmerking van de vertaler: in de inleidende paragraaf van de Litouwse tekst wordt het douanekantoor Kaunas genoemd als verweerder en wordt de douanediens van het Litouwse ministerie van Financiën genoemd als belanghebbende derde. Naar aanleiding van een vraag aan de nationale rechter heeft deze bevestigd dat de verweerder inderdaad het douanekantoor Kaunas is. De nationale rechter heeft echter geen gewijzigde versie van punt 1 van de oorspronkelijke tekst ingediend.

4. Artikel 198 („Door de douaneautoriteiten te nemen maatregelen”) van het douanewetboek van de Unie bepaalt in lid 1, onder a), dat „[d]e douaneautoriteiten [...] alle nodige maatregelen [nemen], inclusief verbeurdverklaring en verkoop, of vernietiging, voor de verwijdering van goederen [...] indien een van de bij de douanewetgeving vastgestelde verplichtingen betreffende het binnenbrengen van niet-Uniegoederen in het douanegebied van de Unie niet is nagekomen of de goederen aan het douanetoezicht zijn onttrokken [...]”.

[Or. 2]

5. In artikel 2, onder b), van richtlijn 2008/118/EG van de Raad van 16 december 2008 houdende een algemene regeling inzake accijns en houdende intrekking van richtlijn 92/12/EEG (hierna: „accijnsrichtlijn”) is bepaald dat „[a]ccijnsgoederen [...] aan de accijns [worden] onderworpen op het tijdstip van [...] hun invoer in het grondgebied van de Gemeenschap”.
6. „De accijns wordt verschuldigd op het tijdstip en in de lidstaat van de uitslag tot verbruik.” (Artikel 7, lid 1, van de accijnsrichtlijn)
7. In artikel 7, lid 2, van de accijnsrichtlijn is onder meer bepaald dat „[v]oor de toepassing van deze richtlijn [...] onder uitslag tot verbruik [wordt] verstaan: [...]
- d) de invoer, met inbegrip van onregelmatige invoer, van accijnsgoederen die niet onmiddellijk bij invoer onder een accijnsschorsingsregeling worden geplaatst.”
8. Artikel 2, lid 1, onder d), van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (hierna: „btw-richtlijn”) bepaalt dat „[d]e volgende handelingen [...] aan de btw onderworpen [zijn]: [...] de invoer van goederen”.
9. „Het belastbare feit vindt plaats en de belasting wordt verschuldigd op het tijdstip waarop de invoer van de goederen geschiedt.” (Artikel 70 van de btw-richtlijn)

Toepasselijke bepalingen van nationaal recht

10. Artikel 93 („Tenietgaan van de belastingverplichting”) van de Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymas (Litouwse wet op de belastingadministratie) (zoals gewijzigd bij wet nr. IX-2112 van 13 april 2004) bepaalt in lid 2, punt 3, dat „elke verplichting met betrekking tot de door de douane opgelegde belastingen ook tenietgaat [...] indien de goederen *bij het onregelmatig binnenbrengen* in bewaring worden genomen en op hetzelfde tijdstip of naderhand in beslag worden genomen”.
11. Wat betreft de gewijzigde benadering van de nationale wetgever met betrekking tot het tijdstip waarop de verplichting tot betaling van de accijns en de btw bij invoer tenietgaat, zij opgemerkt dat artikel 93, lid 2, van de wet op de belastingadministratie [*omissis*] op 1 januari 2017 is ingetrokken en dat de

volgende nationaalrechtelijke bepalingen, die onder meer in het licht van het douanewetboek van de Unie zijn vastgesteld, in werking zijn getreden:

– artikel 20, lid 2, van de Lietuvos Respublikos akcizų įstatymas (Litouwse wet op de accijnzen) (zoals gewijzigd bij wet nr. XII-2696 van 3 november 2016), waarin is bepaald dat „de verplichting tot betaling van de accijns aan de douane mutatis mutandis tenietgaat in de in artikel 124, lid 1, onder d) tot en met g), van het douanewetboek van de Unie bedoelde gevallen [...]”;

– artikel 121, lid 2, van de Lietuvos Respublikos pridėtinės vertės mokesčio įstatymas (Litouwse wet op de belasting over de toegevoegde waarde) (zoals gewijzigd bij wet nr. XII-2697 van 3 november 2016), waarin is bepaald dat „de verplichting tot betaling van de btw bij invoer aan de douane mutatis mutandis tenietgaat in de in artikel 124, lid 1, onder d) tot en met g), van het douanewetboek van de Unie bedoelde gevallen [...]”.

Relevante feiten

12. Appellant heeft samen met een groep medeplichtigen de onregelmatige invoer (smokkel) van accijnsgoederen uit Belarus op het grondgebied van Litouwen georganiseerd – op 22 september 2016 zijn op een afgelegen plaats 6 000 pakjes sigaretten (hierna: „betrokken goederen”) over de landsgrens gegooid en opgehaald. Vervolgens werd het motorvoertuig waarmee deze goederen op het grondgebied van de staat werden vervoerd, met dwang door grensfunctionarissen tegengehouden en werden de in het voertuig aangetroffen sigaretten in beslag genomen.
13. Bij strafbeschikking van 23 januari 2017 die in het kader van een strafprocedure is vastgesteld door de Vilniaus apygardos teismas (rechter in eerste aanleg Vilnius, Litouwen) werd appellant schuldig bevonden aan een strafbaar feit op grond van het nationale strafrecht en werd hem een boete van 16 947 EUR opgelegd; tevens werd beslist de betrokken goederen verbeurd te verklaren en werd de bevoegde autoriteiten opgedragen deze te vernietigen.
14. Bij het bestreden besluit heeft het douanekantoor Kaunas, in het licht van deze strafbeschikking, erkend dat appellant (hoofdelijk en gezamenlijk met andere personen) gehouden is tot betaling van een douaneschuld, en een belastingverplichting vastgesteld bestaande uit 10 237 EUR aan accijnzen en 2 679 EUR aan btw bij invoer, samen met respectievelijk 1 674 EUR en 438 EUR aan verpagingsrente over deze belastingen. Opgemerkt zij dat het douanekantoor Kaunas, in het licht van artikel 124, lid 1, onder e), van het douanewetboek van de Unie, geen douaneschuld bij invoer ten aanzien van appellant had berekend en vastgesteld (het was van mening dat de douaneschuld teniet was gegaan).

[Or. 3]

15. Na onderzoek van de klacht van appellant heeft de douanediens bij besluit nr. 1A-199 van 9 mei 2018 het besluit van het douanekantoor Kaunas bevestigd.
16. Appellant heeft bij de Vilniaus apygardos administracinis teismas beroep ingesteld, waarbij hij met name en in wezen heeft aangevoerd dat, aangezien er een grond bestaat voor het tenietgaan van de douaneschuld in de zin van artikel 124, lid 1, onder e), van het douanewetboek van de Unie, zijn verplichting tot betaling van accijns en btw bij invoer over de betrokken goederen die op onregelmatige wijze in het douanegebied van de Europese Unie zijn binnengebracht, eveneens is tenietgegaan. Deze redenering van appellant is onder meer gebaseerd op de uitlegging die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof van Justitie”) heeft gegeven in zijn arrest van 29 april 2010 in de zaak Dansk Transport og Logistik, C-230/08, EU:C:2010:231 (hierna: „arrest Dansk Transport og Logistik”).
17. Bij vonnis van 30 oktober 2018 heeft de Vilniaus apygardos administracinis teismas het beroep van appellant ongegrond verklaard. Deze rechter was onder meer van oordeel dat de gronden voor het tenietgaan van de verplichting tot betaling van accijns en/of btw bij invoer niet binnen de werkingssfeer van het douanewetboek van de Unie vallen, en heeft bij de weigering om het betoog van appellant met betrekking tot de gegeven uitlegging in het arrest Dansk Transport og Logistik te beoordelen, met name opgemerkt dat dit arrest van het Hof van Justitie was geweest met het oog op de uitlegging van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek (hierna: „communautair douanewetboek”), waarvan de bepalingen niet relevant zijn voor de onderhavige zaak.
18. Aangezien appellant het niet eens was met dit vonnis van de Vilniaus apygardos administracinis teismas, heeft hij hoger beroep ingesteld bij de Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas.

Deze kamer

merkt het volgende op:

II.

19. De onderhavige zaak werpt de vraag op welke uitlegging moet worden gegeven aan artikel 124, lid 1, onder e), van het douanewetboek van de Unie, aan artikel 2, onder b), en artikel 7, lid 1, van de accijnsrichtlijn en aan artikel 2, lid 1, onder d), en artikel 70 van de btw-richtlijn. Derhalve moet het Hof van Justitie om een prejudiciële beslissing worden verzocht [*omissis*] [nationale procesregel].
20. Meer bepaald rijzen er vragen over de verplichting van appellant om accijns en/of btw bij invoer te betalen over onregelmatig ingevoerde accijnsgoederen die naderhand in beslag zijn genomen en zijn verbeurdverklaard in een geval waarin de douaneschuld is tenietgegaan op grond van artikel 124, lid 1, onder e), van het douanewetboek van de Unie.

Inhoud van artikel 124, lid 1, onder e), van het douanewetboek van de Unie

21. Allereerst moet met zekerheid worden vastgesteld dat de inbeslagneming en verbeurdverklaring naderhand van goederen in omstandigheden als die welke in casu aan de orde zijn, een grond voor het tenietgaan van de douaneschuld vormt in de zin van artikel 124, lid 1, onder e), van het douanewetboek van de Unie. Indien wordt geoordeeld dat het geschil niet onder deze bepaling van het douanewetboek van de Unie valt, wordt de vraag betreffende de vrijstelling van appellant van de betaling van accijns en btw bij invoer uit hoofde van die grond, irrelevant.
22. In de eerste plaats is de betrokken bepaling van het douanewetboek van de Unie taalkundig duidelijk: een douaneschuld gaat teniet „indien goederen [...] in beslag worden genomen en tegelijkertijd of naderhand worden verbeurdverklaard [...]”. In tegenstelling tot artikel 233, eerste alinea, onder d), van het communautair douanewetboek, dat niet langer van kracht is („indien goederen [...] *bij het onregelmatig binnenbrengen* in beslag worden genomen en op hetzelfde tijdstip of naderhand worden verbeurdverklaard”), verwijst artikel 124, lid 1, onder e), van het douanewetboek van de Unie niet uitdrukkelijk naar het tijdstip waarop de goederen in beslag worden genomen. Dit wijst erop dat het in de betrokken bepaling bedoelde tijdstip van inbeslagneming niet relevant is, en dat de douaneschuld uit hoofde van de betrokken grond tenietgaat wanneer de goederen onder meer in beslag zijn genomen nadat zij reeds op onregelmatige wijze in het douanegebied van de Europese Unie zijn binnengebracht (dit wil zeggen, de goederen worden in beslag genomen buiten de zone waarin het eerste douanekantoor in dat gebied is gevestigd).
23. In de tweede plaats vormt de inbeslagneming en verbeurdverklaring van goederen, zoals bedoeld in artikel 124, lid 1, onder e), van het douanewetboek van de Unie, een grond voor het tenietgaan van de douaneschuld die eng moet worden uitgelegd [zie in die zin het arrest van 2 april 2009, Elshani, [C-459/07, EU:C:2009:224] (hierna: „arrest Elshani”), punt 30]. Bovendien heeft het Hof van Justitie, in het kader van de uitlegging van de Unierechtelijke regels tot vaststelling van de gronden voor het tenietgaan van een douaneschuld [**Or. 4**], benadrukt dat de eigen middelen van de Europese Unie moeten worden beschermd (zie in dit verband de arresten van 14 november 2002, SPKR, C-112/01, EU:C:2002:663, punt 31, en 17 februari 2011, Berel e.a., C-78/10, EU:C:2011:93, punt 46), en dat ervoor moet worden gezorgd dat goederen die op onregelmatige wijze het douanegebied van de Europese Unie zijn binnengebracht, niet in concurrentie komen met de Uniegoederen (zie in die zin het arrest Elshani, punt 29). Deze doelstellingen worden ook genoemd in artikel 3 van het douanewetboek van de Unie.
24. In dit verband zij opgemerkt dat, zoals reeds in punt 52 van het arrest Dansk Transport og Logistik is benadrukt, „de aanwezigheid in het douanegebied van de [Europese Unie] van op onregelmatige wijze binnengebrachte goederen als zodanig een zeer groot risico op[levert] dat die goederen terechtkomen in het economisch circuit van de lidstaten, en zodra zij de zone hebben verlaten waarin

het eerste douanekantoor in dat gebied is gevestigd, [...] er minder kans [is] dat de douane ze bij steekproeven toevallig ontdekt [...]”. Voorts zou de in punt 22 van deze beslissing uiteengezette formele (taalkundige) benadering ook inhouden dat de douaneschuld uit hoofde van de betrokken grond ook tenietgaat bij de inbeslagneming en verbeurdverklaring van bijvoorbeeld goederen die reeds zijn overgedragen, verkocht of gebruikt bij andere economische activiteiten nadat zij op onregelmatige wijze zijn binnengebracht; de douaneschuld zou dus tenietgaan in geval van inbeslagneming en verbeurdverklaring van goederen die reeds in het economische circuit van de lidstaten zijn terechtgekomen en die zelfs in de economische keten van transacties zijn gebruikt (dat wil zeggen dat deze goederen in concurrentie zijn gekomen met Uniegoederen). In een dergelijk geval zou een kwijtschelding van douanerechten door de douaneautoriteiten ten aanzien van verbeurdverklaarde goederen in feite betekenen dat personen die op onregelmatige wijze goederen hebben ingevoerd, een voordeel behouden dat niet verenigbaar is met het Unierecht (bijvoorbeeld een concurrentievoordeel wat betreft prijs en/of inkomen ten opzichte van andere – bonafide – marktdeelnemers), hetgeen onder meer in strijd zou zijn met de doelstelling om de Europese Unie te beschermen tegen oneerlijke en illegale handel, zoals bepaald in artikel 3, onder b), van het douanewetboek van de Unie.

25. Het is derhalve passend om het Hof van Justitie in de eerste plaats te vragen of artikel 124, lid 1, onder e), van het douanewetboek van de Unie aldus moet worden uitgelegd dat de douaneschuld tenietgaat indien, in een situatie zoals die welke in casu aan de orde is, smokkelwaar in beslag wordt genomen en naderhand wordt verbeurdverklaard nadat deze reeds op onregelmatige wijze in het douanegebied van de Europese Unie is binnengebracht.

Tenietgaan van de verplichting tot betaling van accijns en/of btw bij invoer

26. Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, rijst in casu dan de vraag of het feit dat de douaneschuld van appellant met betrekking tot de betrokken goederen op grond van artikel 124, lid 1, onder e), van het douanewetboek van de Unie is tenietgegaan, impliceert dat hij verplicht is accijns en/of btw bij invoer te betalen over die smokkelwaar die op onregelmatige wijze in het douanegebied van de Europese Unie is binnengebracht.
27. In dit verband wijst appellant erop dat het Hof van Justitie in de punten 84 en 98 van het arrest Dansk Transport og Logistik, gelet op (1) de overeenkomsten tussen douane- en accijnsrechten die beide ontstaan doordat goederen in de [Europese Unie] worden ingevoerd en vervolgens in het economisch circuit van de lidstaten terechtkomen, en (2) het parallellisme tussen het belastbare feit en de verschuldigdheid van de douanerechten en de btw bij invoer van goederen, en met het oog op een consistente uitlegging van de gemeenschapsregeling (Unieregeling), heeft geoordeeld dat *de accijnsrechten en de btw tenietgaan in dezelfde situaties als de douanerechten* (er gelden dezelfde gronden voor het tenietgaan van de verplichtingen).

28. Afgezien daarvan dient te worden opgemerkt dat de ontstaansgeschiedenis van de in punt 11 van deze beslissing genoemde wetgeving erop wijst dat deze nationale bepalingen met betrekking tot het tenietgaan van de verplichting tot betaling van accijns en btw bij invoer zijn vastgesteld volgens de benadering dat het tenietgaan van de douaneschuld op grond van artikel 124, lid 1, onder d) tot en met g), van het douanewetboek van de Unie ook met zich meebrengt dat de verplichting tot betaling van de door de douaneautoriteiten opgelegde accijns en btw over ingevoerde goederen tenietgaat.
29. Deze kamer betwijfelt echter of dezelfde beoordeling (uiteengezet in de punten 84 en 98 van het arrest Dansk Transport og Logistik) kan worden toegepast in het geval van artikel 124, lid 1, onder e), van het douanewetboek van de Unie, wanneer de inbeslagneming van smokkelwaar, zoals in casu, niet plaatsvindt in een douanekantoor, maar reeds binnen het douanegebied van de Europese Unie (lidstaat).
30. De beoordeling door het Hof van Justitie in het arrest Dansk Transport og Logistik hield immers in beginsel verband met de toepassing van artikel 202 en artikel 233, eerste alinea, onder d), van het communautair douanewetboek, op grond waarvan *de inbeslagneming van in het douanegebied van de Gemeenschap binnengebrachte goederen [Or. 5] slechts tot het tenietgaan van de douaneschuld leidt indien zij plaatsvindt voordat die goederen het eerste douanekantoor in dat gebied zijn gepasseerd* (zie in die zin ook het bovengenoemde arrest Elshani, punt 38).
31. Zoals blijkt uit de inhoud van het arrest Dansk Transport og Logistik, en met name uit de punten 73, 74, 84 tot en met 86, 91 tot en met 93, 98 en 99, was de vergelijkbaarheid van accijnzen en btw (bij invoer) met douanerechten wat betreft het tenietgaan ervan in wezen gebaseerd op het feit dat het belastbare feit zich niet heeft voorgedaan (de vaststelling dat goederen niet worden geacht te zijn ingevoerd voor belastingdoeleinden) indien de inbeslagneming van de goederen plaatsvindt voordat die goederen de zone verlaten waarin het eerste douanekantoor in het douanegebied van de Europese Gemeenschap (Europese Unie) is gevestigd.
32. Ondanks de vergelijkbaarheid van het opleggen van douanerechten, accijnzen en btw bij invoer (zie in die zin ook de arresten van 28 februari 1984, Einberger, 294/82, EU:C:1984:81, punt 18; 11 juli 2013, Harry Winston, C-273/12, EU:C:2013:466, punt 41; en 10 juli 2019, Federal Express Corporation, C-26/18, EU:C:2019:579, punt 41), bevatten de accijnsrichtlijn en de btw-richtlijn geen bepalingen over het tenietgaan van deze belastingverplichtingen in situaties waarin smokkelwaar op onregelmatige wijze wordt binnengebracht (tot verbruik wordt uitgeslagen) en naderhand in beslag wordt genomen en wordt verbeurdverklaard.
33. Zoals eerder vermeld, bepaalt artikel 7, lid 1, van de accijnsrichtlijn dat de accijns verschuldigd wordt op het tijdstip en in de lidstaat van de uitslag tot verbruik. Volgens artikel 7, lid 2, onder d), [van die richtlijn] wordt onder uitslag tot

verbruik verstaan „de invoer, met inbegrip van onregelmatige invoer, van accijnsgoederen die niet *onmiddellijk* bij invoer onder een accijnsschorsingsregeling worden geplaatst”. Herinnerd zij aan het feit dat het Hof van Justitie in punt 45 van zijn arrest van 8 februari 2018, Commissie/Griekenland, C-590/16, EU:C:2018:77 (hierna: „arrest Commissie/Griekenland”), reeds heeft verklaard dat de voor het tijdstip van verschuldigheid van de accijns bepalende begrippen „onttrekking” en „uitslag tot verbruik” in alle lidstaten uniform moeten worden uitgelegd.

34. Bij de uitlegging van bepalingen van richtlijn 92/12/EEG van de Raad van 25 februari 1992 betreffende de algemene regeling voor accijnsproducten, het voorhanden hebben en het verkeer daarvan en de controles daarop, heeft het Hof van Justitie reeds geoordeeld dat nadat het belastbare feit voor de accijns heeft plaatsgevonden („uitslag tot verbruik”), de verplichting tot betaling van de accijns blijft bestaan, zelfs indien de betrokken accijnsgoederen in beslag worden genomen en naderhand worden verbeurdverklaard (arrest Dansk Transport og Logistik, punten 80, 84 en 85). Deze kamer ziet op haar beurt geen reden om een andere uitlegging te geven aan de bepalingen van de thans geldende accijnsrichtlijn en is niet van mening dat de nieuwe regels van het douanewetboek van de Unie met betrekking tot het tenietgaan van een douaneschuld een andere beoordeling zouden kunnen suggereren.
35. Aangezien de accijns overeenkomstig artikel 7, lid 1, van de accijnsrichtlijn precies op dat tijdstip verschuldigd wordt, is het passend om ervan uit te gaan dat de vrijstelling van betaling van accijns voor onregelmatig binnengebrachte smokkelwaar in strijd zou zijn met deze bepaling (zie naar analogie bijvoorbeeld het arrest Commissie/Griekenland, punten 46 en 56). Derhalve kan redelijkerwijs worden afgeleid dat het feit dat accijnsgoederen na de „uitslag tot verbruik” ervan in beslag worden genomen en naderhand worden verbeurdverklaard, geen invloed heeft op de verplichting tot betaling van accijns op deze goederen die is ontstaan op het tijdstip van het betrokken belastbare feit.
36. De bepalingen van de btw-richtlijn moeten in wezen op dezelfde wijze worden behandeld – de inbeslagneming en verbeurdverklaring naderhand van smokkelwaar die op onregelmatige wijze in het douanegebied van de Europese Unie is binnengebracht, laten de verplichting tot betaling van btw (bij invoer) over deze goederen onverlet (zie in dit verband het arrest Dansk Transport og Logistik, punten 91, 92 en 94).
37. In casu zijn de betrokken goederen in het economisch circuit van de Europese Unie gebracht en dus mogelijkerwijs verbruikt, zodat het belastbare feit voor de btw wel degelijk heeft plaatsgevonden (zie bijvoorbeeld de arresten van 2 juni 2016 in de gevoegde zaken Eurogate Distribution en DHL Hub Leipzig, C-226/14 en C-228/14, EU:C:2016:405, punt 65, en 1 juni 2017, Wallenborn Transports, C-571/15, EU:C:2017:417, punt 54).

38. In deze omstandigheden, en gelet op het feit dat de wetgever in wezen een ander standpunt inneemt in het nationale recht, wordt het Hof van Justitie ook gevraagd of artikel 2, onder b), en artikel 7, lid 1, van de accijnsrichtlijn en artikel 2, lid 1, onder d), en artikel 70 van de btw-richtlijn aldus moeten worden uitgelegd dat de verplichting tot betaling van accijns en/of btw **niet tenietgaat** indien, zoals in casu het geval is, smokkelwaar in beslag wordt genomen en naderhand wordt verbeurdverklaard nadat **[Or. 6]** deze op onregelmatige wijze in het douanegebied van de Europese Unie is binnengebracht, zelfs indien de douaneschuld is tenietgegaan op grond van artikel 124, lid 1, onder e), van het douanewetboek van de Unie.

III.

39. De Lietuvos vyriausiosios administracinis teismas is de rechter in laatste aanleg voor bestuursrechtelijke zaken *[omissis]*, zodat hij, wanneer zich een kwestie van uitlegging stelt met betrekking tot wetgevingsmaatregelen die door de instellingen van de Europese Unie zijn vastgesteld en deze kwestie moet worden onderzocht met het oog op een uitspraak in de zaak, het Hof van Justitie om een prejudiciële beslissing moet verzoeken (artikel 267, derde alinea, VWEU) *[omissis]*.
40. Teneinde de twijfels weg te nemen die zijn gerezen met betrekking tot de uitlegging en toepassing van de Unierechtelijke bepalingen die relevant zijn voor de rechtsbetrekkingen die in het onderhavige geschil aan de orde zijn, is het gezien deze omstandigheden passend het Hof van Justitie te verzoeken de betrokken Unieregels uit te leggen. Voor de onderhavige zaak is het van cruciaal belang dat de in het dictum van de onderhavige beslissing gestelde vragen worden beantwoord, omdat daarmee ook een ondubbelzinnige en duidelijke beslissing kan worden gegeven over de verplichting van appellant tot betaling van accijns en btw en bijbehorende bedragen ten aanzien van de betrokken goederen. Aldus wordt met name de voorrang van het Unierecht gewaarborgd en wordt het mogelijk gemaakt een uniforme nationale rechtspraak te waarborgen.

In het licht van de bovenstaande overwegingen *[omissis]* [verwijzingen naar de rechtsgrondslag voor de verwijzing], heeft deze kamer

beslist als volgt:

[omissis] [formele overweging]

De verwijzende rechter verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen die voor de onderhavige zaak van belang zijn:

1. Moet artikel 124, lid 1, onder e), van verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie *[omissis]* aldus worden uitgelegd dat een douaneschuld tenietgaat indien, in een situatie zoals die welke in casu aan de orde is, smokkelwaar in beslag is genomen en naderhand is verbeurdverklaard nadat

deze reeds op onregelmatige wijze in het douanegebied van de Europese Unie was binnengebracht (tot verbruik uitgeslagen)?

2. Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, moeten artikel 2, onder b), en artikel 7, lid 1, van richtlijn 2008/118/EG van de Raad van 16 december 2008 houdende een algemene regeling inzake accijns en houdende intrekking van richtlijn 92/12/EEG, alsmede artikel 2, lid 1, onder d), en artikel 70 van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde, aldus worden uitgelegd dat de verplichting tot betaling van accijns en/of btw niet tenietgaat indien, zoals in casu het geval is, smokkelwaar in beslag wordt genomen en naderhand wordt verbeurdverklaard nadat deze reeds op onregelmatige wijze in het douanegebied van de Europese Unie is binnengebracht (tot verbruik uitgeslagen), zelfs indien de douaneschuld is tenietgegaan op grond van artikel 124, lid 1, onder e), van verordening (EU) nr. 952/2013?

De onderhavige bestuursrechtelijke procedure wordt geschorst in afwachting van een prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

[omissis] [procedurele kwestie en namen van de rechters]

WERKDOCUMENT